(Із Бориса Чичибабіна)

І статуї Христа, і статуї владик
у сяєві колон поникли нині в нішах…
Ти, справді, левів град. Жорстокий ти і пишний.
У тебе пізній хрест. У тебе грізний лик.

О бідне місто лір, навіщо цей обман
в твоїй красі, в її важкім, ворожім дійстві?
Я вірний злидоті урочищ прадідівських
і знаю, що не ти – ясновельможний пан.

Ти на горбах старих миліший був стократ.
Духовніший ти був, хоч менший і бідніший.
Багато доброти в твоїй церковній тиші,
багато висоти від близькості Карпат.

Де молодість твоя? – у бунтах і забавах,
ти віддавав віки бісівським снам, губам…
І бронзовий Ісус,

не судячи неправих,

жаліє всіх, які

повірили в обман.

Мій погляд гіркоти дахи твої не гріє,
та я за кожну ніч – боржник, напевно, твій,
Ти милосердний град. Пощо тобі Росія?
І ми тобі пощо? Пощо ти нам такий?

Мовчать віки твої, немов мерці у склепі.
Німує древній брук, хоч камені живі.
Згадав я, мов крізь сон, подібного до тебе,
що на кістках людських підвівся на Неві.

Ти нам чужий в своїм камінному потопі.
Тут все чуже для нас. Ми тут гіркі й сумні.
Ми сироти кругом.

Немає в нас рідні

в гонорній, набожній, знекровленій Європі.